

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1521010167
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1521010167.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Márie Šimkovej v trestnej veci obžalovaného O.-K. U., pre zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/25/2021 z 23.06.2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. augusta 2021 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného O.-K. U., nar. XX.XX.XXXX v J. U., N. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný O.-K. U. uznaný vinným zo zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

ako vodič motorového vozidla značky Volkswagen LT35, bielej farby, imatrikované v Rumunsku, evidenčné číslo TM XXBOC, VIN: B dňa 18.12.2020 v čase asi o 23:20 hodiny po predchádzajúcej a vzájomnej dohode za účasti a spolupráce minimálne ďalšej neznámej osoby afganskej národnosti umožnil a pomáhal nižšie uvedeným osobám, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky ani osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, nedovolené prekročiť štátnu hranicu Maďarska a Slovenskej republiky, a to tým spôsobom, že tieto osoby naložil v presne neurčenom čase dňa 18.12.2020 asi o 18:00 hodiny na presne nestotožnenom mieste v Maďarsku v blízkosti štátnej hranice so Srbskom do vnútorných priestorov motorového vozidla značky Volkswagen LT35, bielej farby, evidenčné číslo: W a tieto následne previezol cez diaľničný hraničný priechod Slovenskej republiky s Maďarskom Čunovo - Rajka na územie Slovenskej republiky, kde s nimi chcel pokračovať cez Slovenskú republiku do Rakúska, pričom dňa 18.12.2020 v čase o 23:20 hodiny hliadka Colného úradu Bratislava - centrála predmetné motorové vozidlo na hraničnom priechode na území Slovenskej republiky zastavila z dôvodu colnej kontroly, pri ktorej našla vo vozidle okrem vodiča 15 osôb pôvodom zo Sýrie, a to: J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., Y. L., narodený XX.XX.XXXX v Y., L. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., G. L., narodený XX.XX.XXXX v Y., N. W., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. Y., narodený XX.XX.XXXX v Y., A. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. F., narodený XX.XX.XXXX v Y., A. D., narodený XX.XX.XXXX v Y., Y. J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., Y. S., narodený XX.XX.XXXX v Y., G. U., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. U., narodený XX.XX.XXXX v Y., J. J. G., narodený XX.XX.XXXX v Y. a 1 osobu pôvodom zo Somálska: J. G. G., narodený XX.XX.XXXX v Y., bez dokladov totožnosti a platných víz umožňujúcich osobám pochádzajúcim z tretích krajín vstup a zotrvanie na území Slovenskej republiky.

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 355 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote od jeho oznámenia, podľa § 309 ods. 1 Tr. por., ako osoba oprávnená na podanie odvolania podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por. podal odvolanie obžalovaný, a to proti všetkým výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Obžalovaný následne, prostredníctvom obhajcu odôvodnil písomne podané odvolanie podaním doručeným prvostupňovému súdu 12.07.2021 s poukazom na prvostupňový rozsudok a zahlásené odvolanie, že nesúhlasí so skutkovým a právnym základom uvedeným v obžalobe, s ktorým sa prvostupňový súd bez výhrad stotožnil, namietol aj nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov, ako aj porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo vynesenému rozsudku. Na margo otázok prokuratúry v súvislosti s prípadnými rozpormi vo výpovedi obžalovaného, má za to, že tieto sú naozaj nepodstatného charakteru, pričom mohli byť ovplyvnené jednak odstupom času, jednak šokom a únavou obžalovaného v čase po zadržaní, ako aj prípadnými nezrovnalosťami v súvislosti s prekladom okrajovej terminológie z jazyka rumunského a do jazyka slovenského, čo pripúšťa i pani tlmočnica (napr. skriňa či skrinka na opravu pneumatík - namiesto nábytku, ako bolo chybne zaprotokolované), v takýchto a podobných prípadoch sa mierny odklon, či niekedy i nejaký terminologický omyl, nedá pochopiteľne vôbec vylúčiť. Rovnako, ako ani chyba pri zápise v zápisnici, napr. z 19.12.2020, keď obžalovaný, ešte ako čerstvo obvinený, mal byť prepočítaný po jeho zadržaní deň predtým, necítil sa zdravotne dobre, navyše vôbec nespál, potreboval si oddýchnuť, rozhodol sa najmä preto využiť svoje právo nevypovedať v daný moment, tak v tomto širšom kontexte bola zaznačená nesprávne aj jeho odpoveď, na otázku či je ochotný sa konfrontovať so svedkami - migrantmi, keď odpovedal, že nie, ale myslel, že v tej chvíli už nič (večer, teraz) už nebude vypovedať. So samotnou konfrontáciou, ako takou, so svedkami problém nemal. Práve naopak aktívne sa zúčastňoval trestného konania za účelom objasnenia skutku a pravdy, na hlavnom pojednávaní vyjadroval, odpovedal plne na otázky jednak prokurátora, ako aj súdu a nemal potrebu nikdy nič skrývať. V danej súvislosti uviedol, že samotní svedkovia obžalovaného nikdy a nijakým spôsobom neopoznali a podotkol, že 5 svedkov, ktorí v tejto veci vypovedali, sa mohlo navzájom ovplyvniť, ohľadom obsahu ich jednotlivých výpovedí, nakoľko títo neboli umiestnení samostatne, ale v jednom spoločnom priestore - miestnosti. Viac krát navrhol vykonať aj ďalšie dôkazy, čo mu však nebolo bohužiaľ nikdy umožnené, napr. znalecké posúdenie, či mohol vedieť spôsobom jazdy, ako aj sluchom alebo nejakou inak objektívne rozpoznať, že sa niečo medzitým zmenilo ohľadom nákladného priestoru - nastúpenie skupiny ľudí do neho, zadržaného automobilu. Výpoveďami svedkov a ostatným listinným materiálom nebolo nad rozumnú pochybnosť preukázané, že skutok spáchal vedome, nebol mu preukázaný úmysel, ani skutočnosť, že by konal v spolupáchateľstve a absentovala u neho vedomosť, ako aj vôľová zložka v jeho správaní. V trestnom konaní nebolo zároveň ani preukázané, že by mal z konania, ktoré sa mu kladie za vinu nejaký majetkový prospech, či už formou finančnej alebo inej majetkovej výhody. Zjavne u neho absentuje záujem, resp. motív predmetný trestný čin spáchať. Z hľadiska subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu nekonal formou priameho úmyslu v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák., lebo nechcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom, t.j. kontrolu osôb, ktoré prekračujú štátnu hranicu. Má za to, že len z dôvodu pôvodu alebo štátnej príslušnosti nemožno vyvodiť jednoznačný úsudok a právny záver, že určitá osoba bude páchať, resp. sa podieľať na páchaní trestnej činnosti, čím by sa založil princíp kolektívnej viny, ktorý nemôže mať miesto v trestnom práve a právnom štáte ako takom. Rovnako to nie možné vyvodiť ani zo skutočnosti tvrdenej orgánmi činnými v trestnom konaní, že pohraničná oblasť v okolí mesta Szeged v Maďarsku je naďalej hlavnou trasou prechodu nelegálnych migrantov schengenskou hranicou, hoc aj dvomi právoplatne skončenými trestnými vecami. Zároveň poukázal aj na to, že v danej trestnej veci boli nedostatočne vykonané dôkazy, resp. tieto boli aj nesprávne vyložené, vec bola nedostatočne vyšetrená, predčasne ukončená s tým, že obžalobu považuje za predčasne a nedôvodné podanú. Vyhodnotením všetkých dôkazov má za to, že je prinajmenšom pochybné, že ku skutku došlo tak, ako je uvádza obžaloba a preto je na mieste uplatnenie jednej zo základných zásad trestného konania „in dubio pro reo“. Považuje preto právny výklad konajúcej prokuratúry, ako aj prvostupňového súdu v danej veci a súvislostiach za obsahovo nesprávny, čisto formalistický a neprímerane perzekučný. Vytkol konaniu, ktoré predchádzalo rozsudku, vady, ktoré majú povahu podstatných väd konania, ako aj z dôvodu, že v jeho konaní nemožno vidieť naplnenie zákonných znakov trestného činu prevádzachstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3. písm. d) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a preto navrhol odvolaciemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na prejednanie a rozhodnutie, alternatívne oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. Ďalším doplnením odvolania, doručeným odvolaciemu súdu 09.08.2021,

na základe doručenia písomného vyhotovenia predmetného rozsudku ešte stručne doplnil odvolanie, že nesúhlasí so skutkovým a právnym základom uvedeným v rozsudku prvostupňového súdu, namietal aj nesprávnosť výroku, ktorým sa konštatuje, že obžalovaný „umožnil a pomáhal nižšie uvedeným osobám nedovolené prekročiť štátnu hranicu, a to tým spôsobom, že tieto osoby naložil...“ čo nebolo žiadnym spôsobom v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom preukázané, a to „za účasti a spolupráce minimálne ďalšej neznámej osoby afganskej národnosti“, pričom v danej súvislosti uviedol, že raz sa v rozsudku uvádza 15 osôb, druhýkrát 16, pričom by bolo potrebné to ustáliť. Uviedol, že uvádzaného Afganca nepozná, žiadne cudzie jazyky neovláda, nevie preto, ako by vedel s ním adekvátne a operatívne komunikovať, navyiac nie je nijakým spôsobom z trestného spisu preukázané, že by mal byť so spomínaným prevádzateľom afganskej národnosti údajne aj nejako dohodnutý a dokonca, že by sa mal s ním údajne poznať a spolupracovať s ním, samotný Afganec rozprával podľa všetkého len perzsky, ako to uvádza vo svojej výpovedi z 19.12.2020 aj svedok J. G. a ak by rozprával počas tej doby, ktorú s ním strávili cestou, príkladmo anglicky, tak by to vo svojich výpovediach minimálne niektorý z nich uviedol. Na strane druhej obžalovaný tento jazyk neovláda. Konštatovanie, že migranti spoločne nasadli do auta obžalovaného pri lese, ešte nevyklučuje, že to nemohlo byť blízko benzínovej pumpy, keď nadôvažok viacerí z nich (svedkov) vo svojich výpovediach z 19.12.2021 zhodne uvádzajú, že sa jednalo o okraj malého lesíka, v blízkosti nejakého zastavaného územia a cestnej komunikácie, konkrétne napr. A. G.: „čakali sme blízko malej obce, v takom malom lese.“; ako aj svedok J. Y.: „Bolo to na okraji takého malého lesa. Kúsok ďalej bola cesta.“; či napr. svedok J. U.: „bolo to na okraji takého menšieho lesa.“, ako aj svedok Y. S. zhodne: „Dostali sme sa až k nejakej malej maďarskej dedinke hneď za ňou pri takom malom lese...“. K otázke prípadnej konfrontácie so svedkami už v odôvodnení odvolania sa vyjadril, že konfrontáciu spôsobom, ako ju uvádza súd prvej inštancie určite neodmietal. K argumentácii okresného súdu, že pri výsluchoch svedkov bola prítomná tlmočnica a obhajca uviedol, že to ale nijako nesúvisí so znemožnením ovplyvňovania sa v obsahoch svojich výpovedí, pričom daná skutočnosť nijako nevyvracia možnosť, že si svedkovia nemohli svoje výpovede skoordinať v miestnosti, kde boli dočasne umiestnení, bez ohľadu na to, kto bol, či nebol pri samotnom vyšetrovacom úkone výsluchu konkrétneho svedka prítomný. Aj vzhľadom na uvedené konštatoval, že výpoveďami svedkov a ostatným listinným materiálom nebolo nad rozumnú pochybnosť preukázané, že skutok (spolu)spáchal vedome. Vyhodnotením uvedených dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti sa domnieva, že existujú pochybnosti, že by ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, prišlo tak, ako uvádza obžaloba a okresný súd v napadnutom rozsudku a preto prichádza do úvahy uplatnenie základnej zásady trestného konania, že v prípade akýchkoľvek pochybností, by mal súd rozhodnúť v prospech obžalovaného. Preto aj vzhľadom na skutočnosť, že v jeho konaní nemožno vidieť naplnenie zákonných znakov spáchania zločinu prevádzateľstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3. písm. d) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.. Opakovane preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, alternatívne aby odvolací súd sám rozhodol spôsobom, že obžalovaného spod podanej obžaloby oslobodí.

Odôvodnenia odvolania obžalovaného boli prvostupňovým súdom a aj odvolacím súdom v súlade s § 314 Tr. por. zaslané na prípadné vyjadrenie prokuratúry, čo ku dňu konania odvolacieho súdu nevyužila.

Na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu, ktorého priebeh bol simultánne tlmočený a prekladaný za prítomnosti tlmočnice a prekladateľky J. Y. J. z a do jazyka rumunského, obhajca obžalovaného poukázal na písomné dôvody odvolania a jeho doplnenia a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, prípadne obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť, nakoľko rozsudok súdu prvého stupňa je zákonný, správny a trest primeraný.

Obžalovaný právom posledného slova uviedol, že namieta časové súvislosti uvedené v skutkovej vete rozsudku, čo nezodpovedá objektívne zaisteným údajom, že nepoznal dobre trasu, po ktorej mal ísť, dávno nevycestoval z Rumunska, prevádzané osoby mali vypnuté telefóny a nerozprávali sa, takže ich nemohol zaregistrovať, nevedelo by mu, keby telefonovali a rozprávali sa, keby bol o nich vedel a má za to, že prevádzateľstvo mu nebolo preukázané.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného O.-K. U. nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku. Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval v súlade so základnými zásadami trestného konania, vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, tieto aj správne následne vyhodnotil, pričom sa riadil vyššie uvedenými ustanoveniami a zásadami trestného konania.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného O.-K. U. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného O.-K. U., ako odvolateľa. Krajský súd si tieto skutkové zistenia a z nich vyvedené právne posúdenia v celom rozsahu osvojil a odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby v celom rozsahu ho opakovať.

Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku spoločným konaním pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, pomáhal a umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, teda na viacerých osobách.

Zločinu prevádzacstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. sa dopustí ten, kto pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechod cez jej územie, alebo také konanie umožní, alebo v ňom pomáha, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov. Odňatím slobody na sedem rokov až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. j) Tr. zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách. Podľa § 127 ods. 12 Tr. zák. viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Čo sa týka výroku o vine v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný v kritickom období za okolností a spôsobom ustáleným v rozsudku súdu prvého stupňa.

Po podaní obžaloby prokurátorom na obžalovaného, rumunského štátneho občana O.-K. U. XX.XX.XXXX a potvrdení tzv. súdnej väzby 15.04.2021 prvostupňovým súdom a Krajský súd v Bratislave ju potvrdil uznesením z 18.05.2021 sp. zn. 3Tos/39/2021, súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní 23.06.2021, na ktorom vypočul obžalovaného, postupom podľa § 263 ods. 1, ods. 2 Tr. por. prečítal výpovede svedkov J. G., A. G., J. Y., J. U. a Y. S., Z.. T. X., O. O. W. a P. U. a oboznámil a prečítal listinný a dokumentačný materiál zabezpečený v prípravnom konaní, ako vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania. V odôvodnení svojho rozsudku prvostupňový súd poukázal na vyhlásenie obžalovaného pred ním, že je nevinný a že v predmetný deň išiel vypožičaným automobilom pre pneumatiky a prístroj na ich obúvanie do Rakúska, že cez územie SR išiel preto, že bol nepozorný, nesprávne odbočil a preto sa dostal na Slovensko. Poprel, že by sa dopustil nejakej trestnej činnosti, len nechal automobil nezabezpečený, neuzamknutý na benzínovej pumpe, kde išiel na toaletu a osviežiť sa, keď sa vrátil do auta, pokračoval v ceste ďalej. To, že mal v aute 16 cudzích osôb, zistil až pri kontrole na hraniciach SR. Kabína auta bola od nákladnej časti oddelená a nevidel tam. Pred cestou svoj mobilný telefón dal do záložne, kúpil za 50,- € iný, lacnejší telefón a dal doň novú SIM-kartu, kde boli len tri kontakty: jedna osoba menom „E.“ je z Rakúska a „J.“ je jeho kolegyňa. Ten tretí kontakt by mal byť konateľ. Na otázku, prečo pred vyšetrovateľom k týmto menám v kontaktoch uviedol, že nevie, kto to je, vysvetlil, že vtedy nechcel povedať nič, čo by mu mohlo uškodiť a že predtým, ako sa zastavil na benzínovej pumpe, stál ešte v meste Szeged, tam mu vypadol telefón a automaticky urobil fotografiu. Na vysvetlenie, prečo vyšetrovateľovi uviedol, že v čase od zadržania orgánmi SR do odovzdania ho vyšetrovateľovi sa snažil telefonovať s tým človekom v Rakúsku, avšak nedovolal sa mu a neskôr sa mu vybil telefón, pričom na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa mu aj reálne dovolať a povedal mu, že má problém, uviedol, že nevie ako bola naformulovaná otázka a on nemá dôvod klamať.

K uvedeným rozporom súd uviedol, že obžalovaný ich jednak niektoré nevedel vysvetliť logickým spôsobom a že z vykonaných „čachrov“ s mobilnými telefónmi, súd nadobudol presvedčenie, že obžalovaný svoj telefón, ktorý bežne používal aj so SIM-kartou dal do záložne, nato si ale kúpil iný a doň nainštaloval inú SIM-kartu, čo urobil zámerne, aby ďalej nemohol byť pri páchaní trestnej činnosti vystopovaný, resp., aby sa to prípadne značne sťažilo. Priebeh skutkového deja podľa prvostupňového súdu podrobne vyplýva z výpovedí migrantov - prevážaných osôb v automobile obžalovaného a to J. G., A. G., J. Y., J. U. a Y. S., ale aj Z.. T. X., O. O. W. a P. U., ktorých výpovede súd na hlavnom pojednávaní prečítal len so súhlasom prokurátora, ktorý v podanej obžalobe navrhol súdu ich prečítanie a obžalovaný ani jeho obhajca po doručení obžaloby a výzvy nenavrhlí súdu ich osobné vypočutie. Uvedení migranti zhodne popísali, ako sa prostredníctvom prevádzáčov za finančné prostriedky dostali do Európy. Afganec, ktorý ich prechod koordinoval a viedol ich, stále telefonoval s niekým, následne sa dostali všetci do lesa a keď z neho vyšli na druhej strane, mali tam zostať čakať, kde čakali 4-5 hodín medzi stromami. Afganec im prízvukoval počas čakania v lese, že v aute musia byť ticho, mať vypnutý mobilný telefón a keď auto príde, musia byť rýchli ako rakety. Afganec im ukázal, aby vyšli, nasledovali ho k ceste, kde videli prichádzať auto, auto ukázal, aby zastavilo, išiel k autu suverénne, otvoril zadné dvere a dostal ich dnu, pričom peniaze platili Afgancovi. Či tento komunikoval s vodičom, nevedeli, ale viackrát telefonoval, alebo mu prišla správa. Po nastúpení do auta cestovali 4-5 hodín, nikde nezastavovali a neprestupovali. Vystúpili z auta až na Slovensku, kde ich kontrolovali. Ich cieľom bola západná Európa.

Podľa súdu z týchto výpovedí nepochybniteľne vyplýva, že cesta 15-tich prevážaných osôb sýrskeho štátneho občianstva a jednej osoby Somálska, bola dopredu zaplatená, naplánovaná a koordinovaná a na území Maďarska po tom, čo ich auto obžalovaného naložilo, potom už nikde nezastavilo, až na hraniciach so Slovenskom, že všetci migranti spoločne nasadli do auta obžalovaného pri lese, t.j. v prírode a vonkoncom nie na benzínovej pumpe a preto súd skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazov mal nepochybné, jednoznačne a stopercentne preukázané a jasne vyvracajú obhajobné tvrdenia obžalovaného.

K námietke obhajoby prednesenej v záverečnej reči, že títo migranti mohli svoje výpovede skordinovať, keďže po zadržaní na hranici SR sedeli spolu v jednej miestnosti, súd uviedol, že táto nie je náležitá. Pri výsluchoch týchto svedkov bola prítomná tlmočnica a pri niektorých aj obhajca, pričom na ostatných sa nezúčastnil, hoci bol o týchto úkonoch riadne a včas upovedomený, pričom na takúto skutočnosť obhajca nepoukazoval ani pri oboznamovaní s výsledkami vyšetrovania. Navyiac, prevážané osoby vôbec nevedeli, koľko osôb, konkrétne ktoré a ich mená, vôbec nepoznali prevádzčov, vypovedali absolútne zhodne o priebehu celého skutku, pričom vodiča - obžalovaného videli len vtedy, keď boli na hraniciach SR zadržaní. Podľa súdu je zrejmé, že vodič auta - obžalovaný U. a jeho zapožičaný automobil, určite nebol nijakým náhodným riešením pri nelegálnom prevoze migrantov cez územie SR, ale práve bol to on, na ktorého títo migranti, čakajúc v lese niekoľko hodín a riadení nejakým Afgancom, čakali. I táto skutočnosť svedčí len o tom, že obžalovaný bol členom skupiny prevádzčov a ako vodič predmetného auta bol identifikovaný svedkom Ing. V. X.. Svedkovia O.-O. W. a P. U. vypovedali len o skutočnostiach ohľadne zapožičania automobilu Volkswagen, s ktorým mal obžalovaný ísť do Rakúska pre pneumatiky a prístroj na ich výmenu, ale k samotnému skutku však svedkovia nevedeli nič uviesť. K námietke obhajcu, že obžalovanému nebola v prípravnom konaní umožnená konfrontácia s migrantmi, súd uviedol, že pri výpovedi obžalovaného z 19.12.2020, aj za prítomnosti obhajcu, obžalovaný na otázku vyšetrovateľa, či je ochotný sa so svedkami - migrantmi, konfrontovať, odpovedal - nie a teda súd argumentoval, že ak by sa obžalovaný naozaj cítil byť nevinným, nezainteresovaným do trestnej činnosti, logicky nie je prijateľné, prečo by konfrontáciu odmietal.

Z takto vykonaného dokazovania mal súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný tým, že po predchádzajúcej a vzájomnej dohode za účasti a spolupráce minimálne ďalšej neznámej osoby afganskej národnosti umožnil a pomáhal nedovolenému prekročeniu štátnej hranice pre osoby, ktorá nie sú štátnymi príslušníkmi Slovenskej republiky a osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, čím naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu - zločinu prevádzčstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. - na viacerých osobách a to na 16 osobách, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., po stránke subjektívnej aj objektívnej.

Súd ďalej k námietke obhajoby, že obžalovaný nemal úmysel páchať trestnú činnosť, teda že absentuje subjektívna stránka trestného činu, zločinu prevádzčstva uviedol, že z okolností skutku, za ktorých bol spáchaný, t.j., že to bol práve obžalovaný so svojím vozidlom, na ktorého neidentifikovaný Afganec na okraji lesa so 16-timi osobami - migrantmi, dlhé hodiny čakal a to za účelom, aby ich v tichosti, teda, aby pri nástupe do auta boli rýchli, vypli si mobily a boli cestou ticho, bez toho, aby vodič s nimi komunikoval, previezol cez hranice SR do západnej Európy. Z hľadiska subjektívnej stránky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu obžalovaný teda konal formou priameho úmyslu v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák., lebo chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom, ktorým v tomto prípade je záujem štátu na kontrole osôb, ktoré prekračujú štátnu hranicu, a to v oboch smeroch.

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje. Všetky zabezpečené dôkazy, vychádzajúc zo spisového materiálu, preukazujú spáchanie skutku obžalovaným. Väčšina odvolacích námietok bola už súčasťou obhajobných prednesov obžalovaného, s ktorými sa dostatočným a presvedčivým spôsobom vysporiadal vo svojom odôvodnení rozsudku už prvostupňový súd, s ktorými hodnotiacimi úvahami sa plne stotožňuje aj senát odvolacieho súdu, bez potreby opakovania rovnakých právnych záverov a hodnotiacich úvah.

Na základe uvedených dôkazov, aj podľa názoru odvolacieho súdu bola vina obžalovaného preukázaná, vo forme priameho úmyslu, nakoľko obžalovaný vedel, že nelegálne preváža 16 osôb, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, pomáhal a umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky spôsobom, ako to podrobne odôvodnil prvostupňový súd. Napriek tomu, že obžalovaný popiera vedomosť o tomto nelegálnom prevážaní uvedených 16 osôb, vykonané dokazovanie dostatočne preukazuje jeho vinu. Aj odvolací súd obhajobné a súčasne aj odvolacie námietky obžalovaného považoval za účelové a to jednak pokiaľ ide o údajný jeho omyl pri nesprávnom a nevedomom odbočení na územie Slovenskej republiky, ako vyplýva jednak z vykonaných šetrení v prípravnom konaní, najmä pohybu vozidla obžalovaného, pričom obžalovanému nič nebránilo, pri zistení, že mylne odbočil, hneď sa vrátiť späť na pôvodné miesto údajného omylu, jednak aj zo zistení ohľadne požičania si motorového vozidla z autopožičovne a najmä zistení ohľadne predaja (založenia) pôvodného mobilného telefónu a vzápätí zabezpečenie si nového mobilného telefónu aj s novou SIM kartou tak, ako to správne vyhodnotil už prvostupňový súd. Rovnako odvolací súd považoval za nelogickú obhajobu obžalovaného v súvislosti s fotografiou v mobilnom telefóne, že táto vznikla, keď mu padol mobil, kedy sa urobila, nakoľko je už z bežného pohľadu zrejmé, že fotografia nie je náhodne urobená spôsobom, ako ju vysvetlil obžalovaný, práve naopak je s najväčšou pravdepodobnosťou urobená cielene, aby dokazovala, že obžalovaný sa nachádza na mieste, lesnej ceste, ako ju popisovali svedkovia - nelegálni migranti. Niet pochyb, že obžalovaný sám toto nelegálne prevážanie migrantov neorganizoval sám a minimálne ju páchal spoločne aj s ďalšou, doposiaľ nestotožnenou osobou, mužom, ktorého vypočutí svedkovia - nelegálni migranti označovali, ako Afganca. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že ide minimálne teda o ďalšieho spolupáchatela, avšak je viac, ako pravdepodobné, že do tejto nelegálnej činnosti je zainteresovaných omnoho viac osôb a obžalovaný bol len bezprostredným prevozcom 16. osôb, 15. zo Sýrie a 1 osoby zo Somálska, čím je vysvetlený rozpor namietaný obžalovaným, ohľadne rozdielneho počtu nelegálne prevážaných osôb. Napokon v tomto smere nebolo žiadnych pochyb, nakoľko listinné materiály a svedecké výpovede dostatočne preukazovali uvedený počet migrantov a ich identitu. Pokiaľ sa obžalovaný obhajoval nepreukázaným motívom, v tejto súvislosti je viac než preukázané, najmä výpoveďami prevážaných migrantov, koľko peňazí museli zaplatiť za ich prevoz, takže zisťný motív u obžalovaného je taktiež zrejmý, nakoľko časť zo zaplatených peňazí migrantami určite bola určená aj pre obžalovaného.

Pokiaľ teda ide o jednotlivé odvolacie námietky obžalovaného, v tomto smere odvolací súd dodáva, že nejde o nové obhajobné a odvolacie návrhy, nakoľko tieto identicky obžalovaný uvádzal už pred okresným súdom, ktorý sa s jeho obhajobou už dostatočne vysporiadal a odvolací súd sa s jeho argumentmi plne stotožňuje. Preto odvolací súd nevidel žiadny dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie prvostupňovému súdu. Napokon pred prvostupňovým súdom obhajca obžalovaného nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, pričom odvolací súd dodáva, že za spôsob, akým bude realizovaná jeho obhajoba, je výlučne zodpovedný obžalovaný. Preto ani jeho odvolaciu námietku, ohľadne nevykonania pokusu ohľadne zistení pri riadení vozidla v zaťaženom, resp. nezaťaženom stave, nepovažoval ani senát odvolacieho súdu za potrebný, rovnako, ako prokurátor, ktorý zamietol túto požiadavku obžalovaného, pre dostatočne zistený skutkový stav.

Odvolací súd sa na základe vyššie uvedeného plne stotožnil s hodnotiacimi závermi súdu I. stupňa k nim uvedeným dôkazom. V rámci dokazovania nebol vyprodukovaný žiaden dôkaz, ktorý by spochybňoval jednotlivé výpovede svedkov, listinné a dokumentačné materiály a naopak, odvolacie argumenty obžalovaného boli nimi v plnom rozsahu vyvrátené.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného všeobecne treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení. Preto aj odvolací súd považuje úvahy okresného súdu v tomto ohľade za správne a presvedčivé. Odvolací súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanvej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, ani v tomto smere prvostupňový súd nepochybil a to aj z pohľadu zavinenia obžalovaného, ktoré hodnotil ako úmyselne konanie. Správne preto postupoval súd I. stupňa, keď obžalovaného O.-K. U. uznal vinným zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. - na viacerých osobách a to na 16 osobách, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., po stránke subjektívnej aj objektívnej, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za daného stavu odvolanie obžalovaného ohľadom skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia považoval odvolací súd za nedôvodné, pričom v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie uvedené v prvostupňovom rozsudku.

V súlade so zákonom postupoval okresný súd aj pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, ktorý ukladal tak, aby zodpovedal kritériám uvedeným v § 34 ods. 4 Tr. zák. s cieľom splniť účel trestu, tak z pohľadu generálnej ako aj individuálnej prevencie. Prvostupňový súd pritom prihliadol na osobu obžalovaného, ktorý je štátnym občanom Rumunska a aj žije v Rumunsku, kde bol zamestnaný ako taxikár, že na území Slovenskej republiky nemá záznam v registri trestov, ani vo výpise priestupkov evidovaných na území Slovenskej republiky, pričom v Európskom informačnom systéme registrov trestov - Ecris - má vyznačené 3 odsúdenia. Pri ukladaní trestu správne zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť a preto trest ukladal podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., pri prevahe poľahčujúcich okolností, keď znižoval hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu preto rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej

trestnej sadzby. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Pri predmetnom zločine podľa § 355 ods. 3 Tr. zák. stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu odňatia slobody 7 rokov až 10 rokov. Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, je potrebné vychádzať zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Okresný súd správne postupoval, keď ukladal trest pri priznaní jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., pri nezistení ani jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák. a z dôvodu tzv. prevahy poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 1:0, podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. ukladal trest na dolnej hranici trestnej sadzby § 355 ods. 3 Tr. zák., pri znížení hornej hranice uvedenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Preto okresným súdom uložený 7 ročný nepodmienečný trest odňatia slobody aj podľa senátu krajského súdu spravodlivo zohľadňuje konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a uložený druh trestu a jeho výmera sú zákonné a spravodlivé.

Súd I. stupňa postupoval v súlade s § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko nebol pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť.

Na základe všetkých vyššie uvedených úvah a vzhľadom na to, že odvolací súd nezistil žiadny zákonný dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku, postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného O.-Ovidiu Boteanua, ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.